

Csontos Márta

Impressziók

*Sok a felhő-matrica az égen,
s ha jobban megnézem
nem is felhők, hanem
fekete-fehér báránybőrök,
melyeket a Nagy Pásztor
ragasztott fel haragjában,
mert nem találta az oltárt,
ahol a tiszta áldozat füstjében
árnyékba mosódik a sötétség
batyuját cipelő démonsereg.
Az éj nyúlványai szorongatják
a sorvadó Napot, – én is
csak a vakablakon kopogtatok,
mert nem maradt más,
csak az időn túl magasodó falak.*

*Súlyos esőcseppek hullanak,
egy marék fekete gyöngy a holnap*

Erdő a kertben

*Aphrodité közeleg, kezében majoranna,
kakukkfű és más fűszerek, homlokát a lombok
árnyékába rejti, s ahogy kikönyöklök
az ablakon, a fák közötti zöld hullámokon
látom, bújócskázik a fény a levélréseken.
Megvillan a törékeny test körvonala a párák
derengésben, s míg hajladozva keresi
az ültetésre alkalmas helyet, leomló haja
megkapaszkodik az ágakon, várja, hogy a
madarak fészüküket béleljék a puha szálakkal,
várja, hogy a mezítelen sötétség felszívódjon
a fűcsomókból szőtt selyemágyon.*

*Álmomban árnyékliliomok mellett baktatok,
változik a szín, már csak angyal-másolatok
vannak és nedvüket vesztett csillagok.
Gazdátlan erdőbe tévedtem, magányos
katonasírok között járok, de a reggeli
félsötétben még látom a nyomokat: itt járt a
habok szülötte, virágzó loncok varázslóleánya.*

Faiskola

*Csak semmi kapkodás, a fák jól csinálják,
a végleges helyhez kötöttség taktikája nekik bevált,
s észrevétlenül, úgy nőnek egymás fejére, hogy közben
gyökér a gyökérbe kapaszkodik, az ágak egymásba fonódva
törtetnek fölfelé a megritkult levegő nyitott ketrecébe,
s a levelekbe csurgatott zöld fonatából létük belelóg
a télbe, nyárba, őszbe az összetartozás reményében,
pont azon a téren, ahol egy délibábos történet bolondját
járatja velem, ahol kintről minden másként látszik, ahol
nincs rendező a világszínpadon, aki engedélyt ad
változtatni a díszleten.*

*A csend lassan oldódik anyagomba, árnyékom
belecsorog a fénybe. Csak a fák magasodnak a végeken.*

Rózsakert

*A rózsában az illat küldetés,
lélegzet a felhő peremén,
zavarba ejtő tisztaság,
lepkeszárny-villanás
Isten tenyerében.*

*Én pedig leások a mélybe,
hogy feltárjam a titkokkal
teli ürességet – oda, ahol
a csendbe hempergetett
igazság lakik, de nincs ütős*

*trükköm a felderítéshez,
jobb, ha menekülök a
letaposott örvényeken.
Közben a hajnali feltámadás
világosságában megrajzolódnak
a virágok és a fák. Csend van.
Csak a babérfa árnyékában
mosolyog Daphné bízatóan,
s az ősi, újra-kihantolt legendában
nem kell semmit sem magyarázni.*

